

MUNNSKJENKENE

TIÅRET

1996

~ 2006

INNHOLD

Presidentens forord	5
Redaktørens forord	7
Munnskjenkenes styrer og andre tillitsvalgte 1996-2006	8
Ti år med Munnskjenkene: Samtaler med presidentene	10
Bjørn Hjarrand	11
Mette Maagerud	14
Per-Roy Winge	16
Aina Grymyr	19
Torbjørn Fauske	23
Reiser til vinland:	27
Burgund 1996	28
Toscana 1998	30
Spania 2001	34
Piemonte 2003	38
Languedoc-Roussillon 2005	44
Munnskjenkenes vinmøter 1996-2006	50
Drøbak Open	58
Vedtekter	60
Medlemsliste	62
Bidragstere	64
Flere bilder fra arrangementene	65

C'est le vin qui parle

Homme, mon bien-aimé, je veux pousser vers toi, en dépit de ma prison de verre et de mes verrous de liège, un chant plein de fraternité, un chant plein de joie, de lumière et d'espérance...

Entends-tu s'agiter en moi et résonner les puissants refrains des temps anciens, les chants de l'amour et de la gloire? ... Je suis moitié galant et moitié militaire. Je suis l'espoir des dimanches...

À nous deux nous ferons un Dieu et nous voltigerons vers l'infini, comme les oiseaux, les papillons, les fils de la Vierge, les parfums, et toutes les choses ailées.

Charles Baudelaire

PRESIDENTENS FORORD

Så har Munnskjenkene nådd den ærverdige alder av 30 år. Siden forrige jubileum har det skjedd mye i den norske vinverden, og godt er det. I 1996 ble det gamle Vinmonopolet oppløst og det har etter hvert medført mye positivt for oss som er glad i god vin. Over 100 importører konkurrerer nå med hverandre, og på det nye polet kan du i dag finne opptil 1500 produkter i fullsortimentet og velge mellom over 9000 totalt ved hjelp av bestillingslisten.

Samtidig har det skjedd mye på vinklubbfronten. Munnskjenkene er fortsatt en av de store klubbene med egne vinmøter og smakinger, men har de senere år fått konkurranse fra Norske Vinkluffers Forbund, som arrangerer stadig flere smakinger utenfor klubbene.

Nye vinklubber startes jevnlig, i følge NVkFs Bulletin nr. 2 i år har de passert medlemsklubb nr. 200. Svært mange av disse er mindre klubber, gjerne rene venneklubber som møtes til felles matlaging og vinsmaking. Dette er en møteform som er vanskelig å kopiere for en stor klubb med 30-40 deltakere per møte, og stiller spesielle krav til lokaliteter og utstyr. Vi må kanskje akseptere at det ikke bare er Vinmonopolet som har forandret seg de siste 10 årene.

Det har også vært fokusert på nyrekruttering i Munnskjenkene siden gjennomsnittsalderen blant medlemmene etter hvert har blitt relativt høy. Det har ikke vært enkelt. Selv tilbud om gratis vinkurs har hatt liten tiltrekningskraft.

Den aktiviteten som samler størst interesse, er nok Munnskjenkenes vinturer, som avvikles annenhvert år i klubbens regi, og som det siste tiåret har gått til Burgund, Toscana, Spania, Piemonte og Languedoc-Roussillon.

I de senere år har vi flere ganger mottatt den triste melding at noen av våre trofaste og aktive medlemmer med lang fartstid i Munnskjenkene har gått bort. De hadde gode venner i klubben og vil bli savnet av oss alle.

Men vi er fortsatt 74 medlemsenheter (124 medlemmer), så la oss samle oss og feire våre 30 år med bravur og glede oss over at vi har vært med på å påvirke vinkulturen i Norge til det positive gjennom klubbens lange virksomhet.

En skål for Munnskjenkenes 30 år!

Torbjørn Fauske

REDAKTØRENS FORORD

Tredve år er en ærverdig alder for en vinklubb. For fjerde gang på disse årene utgir vi en jubileumsbok. Ved femårsjubileet i 1981 var det et lite hefte, i 1986 hadde det vokst til 48 sider, og i 1996 var sidetallet steget til 64. Denne utgaven har også fått et lite alderstillegg.

Jubileumsboken er et bidrag til klubbens kollektive hukommelse, et sted der vi minnes det vi har gjort, og kanskje en inspirasjon til medlemmene i fremtiden. I forrige jubileumsbok var det en artikkel om oppløsningen av importmonopolet. Siden den gang har vi nytt de godene som den begivenheten bragte med seg, og vi har vært vitne til mange andre endringer i Vin-Norge. I denne boken diskuterer vi blant annet dette med de fem presidentene vi har hatt i denne perioden.

Ellers tar vi selvfølgelig for oss det vi har hatt av turer og arrangementer, pluss enkelte andre ting vi har vært med på som munnskjenker, kort sagt: Det som gjør at vi er munnskjenker og ønsker å være det.

Jeg merker allerede forventningen om champagnekorker som spretter, så da er det vel ikke annet å gjøre enn å ønske velkommen til festen.

Jan-Tore Egge

MUNNSKJENKENES STYRER OG ANDRE TILLITSVALGTE 1996-2006

Mars 1996-mars 1997:

Styre: Bjørn Hjarrand (president), Steffen Hensrud (sekretær), Ellen Gihbsson (kasserer), Karl-Arne Berg, Gunnar M. Næss

Revisor: Randi Lundsrud

Valgkomité: Carsten Müller (formann), Rolf Aas og Ingeborg Martens

Mars 1997-mars 1998:

Styre: Mette Maagerud (president), Hanne Sivertsen (sekretær), Gro Knudsen (kasserer), Karl-Arne Berg, Steffen Hensrud

Revisor: Ellen Gihbsson

Valgkomité: Bjørn Hjarrand (formann), Ingeborg Martens og Carsten Müller

Mars 1998-mars 1999:

Styre: Mette Maagerud (president), Jan Larsen (sekretær), Gro Knudsen (kasserer), Karl-Arne Berg, Rabbe Nyman

Revisor: Ellen Gihbsson

Valgkomité: Bjørn Hjarrand (formann), Ingeborg Martens og Steffen Hensrud

Mars 1999-mars 2000:

Styre: Mette Maagerud (president), Jan Larsen (sekretær), Gro Knudsen (kasserer), Karl-Arne Berg, Rabbe Nyman

Revisor: Ellen Gihbsson

Valgkomité: Thorleif Taranger (formann), Rolf Aas og Fridtjof M. Backer

Mars 2000-mars 2001:

Styre: Per-Roy Winge (president), Mette Marie Hagene (sekretær), Ragnhild Birketvedt (kasserer), Aina Grymyr, Arne Steck

Revisor: Ellen Gihbsson

Valgkomité: Thorleif Taranger (formann), Rolf Aas og Fridtjof M. Backer

Mars 2001-mars 2002:

Styre: Per-Roy Winge (president), Mette Marie Hagene (sekretær), Ragnhild Birketvedt (kasserer), Aina Grymyr, Arne Steck

Revisor: Ellen Gihbsson

Valgkomité: Thorleif Taranger (formann), Rolf Aas og Fridtjof M. Backer

Mars 2002-mars 2003:

Styre: Aina Grymyr (president), Jan-Tore Egge (sekretær), Ragnhild Birketvedt (kasserer), Edvard Sivertsen, Elisabeth Backer

Revisor: Gro Knudsen

Valgkomité: Per-Roy Winge (formann), Thorleif Taranger og Erik Jørgensen

Mars 2003-mars 2004:

Styre: Aina Grymyr (president), Jan-Tore Egge (sekretær), Patricia Blackwell (kasserer), Edvard Sivertsen, Elisabeth Backer

Revisor: Gro Knudsen

Valgkomité: Per-Roy Winge (formann), Thorleif Taranger og Erik Jørgensen

Mars 2004-mars 2006:

Styre: Torbjørn Fauske (president), Svein Hammerstad (sekretær), Patricia Blackwell (kasserer), Arne Hunstad, David Brookes

Revisor: Ellen Gihbsson

Valgkomité: Aina Grymyr (formann), Erik Jørgensen og Rolf Gihbsson

Mars 2006-mars 2007:

Styre: Torbjørn Fauske (president), Svein Hammerstad (sekretær), Patricia Blackwell (kasserer), Arne Hunstad, David Brookes

Revisor: Fridtjof M. Backer

Valgkomité: Aina Grymyr (formann), Erik Jørgensen og Rolf Gihbsson

TI ÅR MED MUNNSKJENKENE: SAMTALER MED PRESIDENTENE

Det siste tiåret utgjør det meste av redaktørens medlemstid i Munnskjenkene. Da jeg søkte om medlemskap, var jeg medlem av en liten vinklubb av arbeidskolleger, men for øvrig var tilbudet til vininteresserte relativt begrenset på den tiden, både hva smaker og utvalg på Vinmonopolet angår. Det var imidlertid på den tiden at importmonopolet ble oppløst, og agentene kom på banen med mer utadrettet virksomhet. Siden har tilbudet eksplodert både på Vinmonopolet og på smakefronten. Jeg tenkte det kunne være interessant å se hvordan Munnskjenkenes presidenter har opplevd denne perioden, og samtidig trekke tråder tilbake til starten av deres medlemstid. Det som følger, er resultatene av noen samtaler jeg har hatt med dem i anledning jubileet.

Munnskjenkene har siden jubileet i 1996 hatt følgende presidenter:

Bjørn Hjarrand, 1995-1997
Mette Maagerud, 1997-2000
Per-Roy Winge, 2000-2002
Aina Grymyr, 2002-2004
Torbjørn Fauske, 2004-nå

Fra Müller til Fauske:
Tredve år med Munnskjenkene.

Bjørn Hjarrand, 1995-1997

Bjørn Hjarrand er en av klubbens grand old men. Han har, sammen med sin kone Inger, vært medlem helt fra starten i 1976, han satt i styret fra 1976 til og med 1981, og han var president fra 1995 til 1997. En samtale med ham er en anledning til å trekke linjer tilbake i tid som vi ikke kan la gå fra oss, samtidig som han har kunnskaper og meninger.

Mange vil huske en stor vinbok som var å få for noen år siden, og som Hjarrand var ansvarlig for å få ut på det norske markedet, men på spørsmål om han fortsatt er i bokbransjen forteller han at han nå er uføretrygdet. «Men jeg har vært borti bøker — både bokhandler og forlag — hele tiden. Så det var i grunnen sånn jeg kom i kontakt med tysk vin. Jeg var på den tyske bokhandlerskolen i Frankfurt i 1972, og kom da i kontakt med mennesker som var interessert i vin og bøker, blant annet Catarina Hiort af Ornäs, som har vært viseordförande i Munnskänkarna i Sverige. Hun fikk meg inn i svenske Munnskänkarna, og jeg var med der i mange år. Og det var vel også en av årsakene til at jeg den gang ble kontaktet for å hjelpe til i Munnskjenkene i Norge når den skulle etableres.»

På spørsmål om organiseringen og formannskapet i starten sier han at det var Ivar Bolin (som døde nylig), Nils Apeland og Nils Schjander som startet klubben, men at førstnevnte trådte til side til fordel for Carsten Müller, mens de to siste etterhvert ble presidenter. Akkurat omstendighetene rundt Müllers tiltredelse som president er han litt usikker på. Om sitt eget engasjement i starten peker han på forbindelsen mellom svenske Munnskänkarna og Tysk Vininformasjon med Hansuno Krisch. «Jeg fortalte om ham til styret, og vi ble enige om at jeg skulle ta kontakt med ham for å prøve å få ham til Norge. Jeg var den første som fikk Tysk Vininformasjon og Hansuno Krisch til Norge. Jeg hadde et par møter med ham her i Oslo først, for han representerte også Kölnermessen og styrte mye med mat og vin. Jeg fikk kontakt med ham og hadde møter med ham her og jobbet videre med det i de fire-fem årene jeg satt i styret, og da hadde vi veldig mange fine tyske seanser. Blant annet ble den på Najaden under polstreiken berømt, og jeg var også sammen med ham på den første vinturen som Munnskjenkene arrangerte til Tyskland. Så jeg var veldig aktiv til å begynne med og hadde mye interesse av tysk vin, og det har det vist seg senere også at var nyttig.»

Her kan redaktøren legge til at arrangementet på Najaden fant sted den 4. november 1978 og fikk bred pressedekning — til alle involverte parter store tilfredshet. Nyttene ved kunnskap om tysk vin viste deg da Deutsches Weininstitut arrangerte konkurranse i tyske viner i 1982 og 1986. Den norske finalen i 1982 fant sted på Najaden, og på landslaget kom Arnold Myhre, Bjørn Normann-Hansen, Bjørn Hjarrand og Rolf Aas. De ble nummer to i den internasjonale konkurransen (ubeskjeddent kalt VM), etter Sverige. Det samme laget stilte i 1986. Jeg nevner disse konkurransene samt en konkurranse i franske viner arrangert av Sopexa i 1983, og spør om disse finnes fortsatt. «Nei, det tror jeg ikke.» Jeg ser at det norske laget i den franske konkurransen bestod av ingen ringere enn Arne Ronold, Ola Dybvik og Terje Vold — sistnevnte fra Munnskjenkene, men i en tidligere jubileumsbok er også Dybvik omtalt

som munnskjenk. Hjarrand sier at fransk vin ikke spilte samme rolle for ham som tysk vin, som tydeligvis har hans store lidenskap på den tiden. Også i konkurransesammenheng har Tyskland sine fordeler: «Tysk vinlovgivning er jo veldig klar, og det går an å pugge og lese mye, og den er kanskje greiere å smake enn fransk vin, som har så veldig mye forskjellig.»

Vi hopper videre til temaet medlemskap i forskjellige vinklubber, og Hjarrand forteller at han er medlem av Grand Cru og var med i Portvinselskapet, der Rolf Aas var kjellermester, i begynnelsen. Han var også med på den første turen deres. Så forteller han litt om sin «lille klubb», kameratgjengen fra de tyske konkurransene med ektefeller, som har møttes nok så regelmessig siden. Riktignok har Arnold etterhvert hatt nok annet å gjøre, men Dieter Falckenstein, som var lagleder i konkurranse nummer to (og tidligere president i Norske Vinklubbens Forbund, red.anm.) er fortsatt med. På spørsmål om han går på mange andre smakinger og messer, svarer han benektende og forklarer at han ikke har gjort det så mye i de senere år. Jobben (i Cappelen Forlag, Tiden Norsk Forlag og etterhvert eget forlag) har krevd sitt, og har også innebåret mye reiser, f.eks. til messer. Jeg kommer inn på den vinboken jeg nevnte innledningsvis. «The Global Encyclopedia of Wine» heter den, en skikkelig murstein. Hjarrand kjøpte bl.a. opp en rekke delopplag på den tiden, og forteller at han solgte et par tusen eksemplarer av boken. Han forteller også om serier oversatt til norsk for Deutsches Weininstitut. Så mimrer vi litt om gamle dager da vinbøker var noe man kjøpte hos Bokfinken på Torshov. Men nå er det slutt, ikke bare med Bokfinken: For fire år siden solgte Hjarrand sin forlagsvirksomhet.

Den første aktive styreperioden var altså i klubbens begynnelse, før både Arnold og Rolf begynte å holde mye foredrag, forteller han. Men da han selv ble president i klubben i 1995, var det nettopp disse som overtalte ham. Han forteller om effektive og godt organiserte styremøter der hvert medlem fikk klart tildelte oppgaver, omtrent som i næringslivet. (Flere av de tidlige presidentene var for øvrig næringslivsfolk.) Han mener det er viktig at styret består av personer som kan forskjellige ting, så her har den til enhver tid sittende valgkomité en liten utfordring.

Jeg spør om det praktiske rundt arrangementene og hva slags ting de fant på. «Det har vel lett for å bli endel gjentakelser. Det jeg husker vi gjentok, var besøk på Vinmonopolet. Og sist vi var på Polet, var vi vel en 90-100 stykker.» Populært, altså, men alle gode ting har en ende. «Tidligere var vi vel også på flere ambassader. Jeg husker at vi hadde møter både på både den sveitsiske, østerrikske og amerikanske ambassaden. Og den tyske hjalp oss via disse tyskaftnene vi hadde. Og vi hadde et godt samarbeid med dem.» Men mens vinklubber var noe relativt nytt på 70-tallet, er det siden blitt mange av dem, og på 90-tallet var man gjerne henvist til andre steder: «Problemet var hele tiden hvordan vi skulle holde møter med medbragt vin uten å betale noen korkavgift. Og vi var litt rundt omkring. Og slik har det vel vært for senere styre og tidligere styre også. Det er det som har vært problemet hele tiden.» Jeg antyder at oppløsningen av importmonopolet må ha ført til at vinagentene hadde behov for å markere seg, og sikkert var villige til å bidra med vin: «Ja, det stemmer. Vi fikk endel vin til møtene. Men fortsatt var det vanskelig med korkpenger. Vi kjøpte ikke så mye

vin da, men vi hadde god kontakt med endel agenter, og de stilte opp.» Siden later det til at agentene finner det mer problematisk å bidra med slikt.

Vi synser også litt omkring Munnskjenkenes rolle i dag, og må konstatere at det finnes mange tilbud, og at klubbene er forskjellige. Mens det i Munnskjenkene legges omtrent like stor vekt på det vinfaglige og det sosiale, er Grand Cru mer vinfaglig orientert: «I Grand Cru er det vinmøter én gang i måneden. Man møtes kl. 18, har vinforedrag, smaker vin, gjerne blindt, og så er man ferdig kl. 20. Og jeg tror kanskje at Munnskjenkene som sådan har fylt et veldig sosialt behov som mange av medlemmene har.» Han tror også at unge mennesker i dag har veldig mange andre interesser. Så, idet vi diskuterer hva som skal til for å trekke folk, kommer han på et gammelt triks fra tidligere tider: «Siden jeg jobbet i forlag, hadde jeg kontakt med flere forfattere som bidro med kulturinnslag. Jeg husker at vi hadde Hopstock på glass, vi hadde Mentz Schulerud, og vi hadde Jahn Otto Johansen. Og jeg tror at dette kanskje var med og spritete opp møtene. At det skjedde noe der.»

Vi snakker litt til om sponsering og jubileer, og jeg spør om det er noe han husker bedre enn andre ting og setter spesielt høyt fra sin tid i klubben og styret. Det blir det tyske seansen på Najaden under polstreiken. Det var tydeligvis et sagnomsust arrangement, før min tid, masse presseomtale, godt for klubben og godt for tyskerne. Jeg takker for samtalen og spør om han kommer på festen. Ja, det gjør han, og det gjør Inger også.

Mette Maagerud, 1997-2000

Som medlem siden 1983 har også Mette Maagerud relativt lang fartstid i klubben. I 1997 ble hun kastet brått inn i rollen som president, og det var hun i tre år. Hennes mann, Thor-Eigil Maagerud, har også noen styreår bak seg i Munnskjenkene. Vi slår av noen ord med Mette om tiden i klubben.

JTE: Du er ikke i bransjen?

MM: Nei

JTE: Du har vært med i Munnskjenkene siden 1983. Du er et av de mer erfarne medlemmene, du.

MM: Ja, jeg er faktisk blant de eldste, jeg, sammen med Rolf Aas og Inger.

JTE: Hva var det som fikk deg til å bli med i Munnskjenkene?

MM: I forbindelse med Hroar Deges vinverden skulle det avholdes et vinseminar på Najaden 9/9-1983. Vi ble plassert ved et bord hvor Bjørg og Nils Apeland satt. De var et ukjent par for oss, men vinen løsnet snart på tungebåndet, og de pratet varmt om sin vinklubb, som var Munnskjenkene. Vi ville gjerne søke om medlemskap, dette ble innvilget, og slik begynte vår tid i Munnskjenkene etter mange års kurs hos Hroar Dege på 3 Kokker (hvor også en ung mann ved navn Arne Ronold var elev).

Jeg antyder at Dege vel var en av pådriverne for å få i gang Vinforum også, og hun bekrefter at han er en av dem som har gjort mest for å bringe vinkultur til Norge, og beskriver ham som kreativ og veldig morsom, spennende og lærerik.

Jeg spør om hun er medlem av andre klubber. «Vi var medlem av Grand Cru en gang i tiden, samtidig med Munnskjenkene.» Men det var før: «Vi meldte oss ut. Vi reiser ganske mye, så det ble ikke tid.» De var også med i Kragerø Vinklubb noen år, og var med på flere turer med dem. Hun bekrefter Hjarrands bilde av at de holder litt høyere faglig profil, og at de møtes oftere, mens Munnskjenkene har et godt sosialt miljø. Så nå er det Munnskjenkene for alle pengene? «Ja, vi er ikke medlem av noen andre vinklubber nå. Men vi reiser mye, og den 1. september skal vi være med den svenske vinagenten Granqvist til Alsace.» Jeg spør om hun går på mange vinsmakinger ellers. «Vi er med gjennom Munnskjenkene, og vi går på smakinger i regi av Norske Vinklubbens Forbund, der Thor-Eigil satt i styret for noen år siden. Vi prøver å få med oss ting når vi er hjemme,» og bekrefter at de reiser mye: «Vi er ute og reiser fra januar og til april. Og nå har vi vært ute i hele sommer, og vi kom hjem på lørdag. Og den 1. september reiser vi igjen.» Så det var flaks at jeg fikk tak i henne.

Jeg spør om hun har noen favorittviner.

MM: Favorittvinen min, det er vel Sancerre. Jeg er veldig glad i den.

JTE: Munnskjenkene skal jo dit snart. Skal du være med?

MM: I 2007, var de ikke det? Ja, det kan vi godt tenke oss. Da regner jeg med at vi er hjemme.

Vi går over til presidenttiden. «Det var vel Rolf Aas som spurte meg. Og først hadde jeg tenkt å svare nei, for jeg er ikke egentlig noe særlig til å huske navn på druer og sånne ting. Men så sa mannen min at det kan ikke du, og da tenkte jeg "Pokker òg. Det klarer jeg." Og det gikk jo greit. Vi hadde mange fine møter.» Jeg spør om det var spesielle ting hun ønsket å oppnå som president, men hun svarer beskjedent at det først og fremst var om å gjøre å få til fine møter med et relativt bra nivå på foreleserne. Jeg husker fra egen styretid at korkpenger kunne være et hinder, og hun bekrefter det. Det nye tilsiget av klubber og arrangementer gir seg også enkelte utslag: «Før hadde vi det mye enklere, for det var ikke så mange vinklubber, og vi var populære på Vinmonopolet. Det er klart at det forandres når det kommer flere og flere på markedet. Vi hadde enklere for å få innpass og få hjelp fra for eksempel de forskjellige vinagentene. Det var jo nok lettere før enn det er nå.» Så kommer vi inn på reiser igjen. Mange reiser mer enn før, og hun og mannen, som er pensjonister, er svært glade i å reise.

Jeg spør om miljøet i Munnskjenkene har forandret seg gjennom årene. «Ja, miljøet har nok forandret seg endel, for endel av dem som var medlemmer opprinnelig, er borte, enten de er døde eller gjør andre ting. Så det er klart at miljøet forandres når det kommer nye mennesker til. Nå er det mange jeg ikke kjenner, men sånn er det alltid, og vi vil jo veldig gjerne ha yngre mennesker inn, for å få en litt mer balansert klubb. Og det er det jo blitt nå. Det synes jeg er veldig bra.» Jeg sier at hun tross alt kjenner ganske mange i Munnskjenkene, og det bekrefter hun: «Ja, jeg gjør jo det allikevel. Jeg kjenner ganske mange som var medlemmer fra min tidlige tid og tiden som president. Så jeg synes det er veldig bra når det kommer nye, unge mennesker inn.»

Er det noe hun ser på som høydepunkter fra tiden i Munnskjenkene og presidentperioden? «Det er vel turene som har vært supre. Vi hadde blant annet veldig fin tur til Portugal i 1989, der Cæsar Strøm stod for opplegget. Han var vinagent og åpnet dører for oss hos produsenter som ellers ville ha vært lukket. Den turen var et sant eventyr, noe av det fineste jeg har vært med på.» Fra egen tid trekker hun frem turen til Toscana i 1998: «Det var en fint samhold i gruppen, vi hadde det bra, og vi var fornøyd.» Og hun minnes styremøter hjemme hos Karl Arne Berg. Det var veldig godt fremmøte på arrangementene, minnes hun, og favoritten? Et arrangement på Grand i 1999 med kåseri og smaking ved Tom Prent. 75 deltagere, noterer jeg. Ikke dårlig.

Det er noen år siden hun gikk av som president, men hun holder fortsatt kontakt med miljøet. Når hun er hjemme altså, og ikke ute på vinturer. Og på festen kommer de begge to. Alt er ordnet og betalt. Så da treffes vi snart.

Per-Roy Winge, 2000-2002

Per-Roy Winge har vært medlem helt siden 1978 og ble president etter et turbulent årsmøte i 2000. Han gikk av i 2002, og går fortsatt på smakinger en gang iblant, selv om et travelt yrkesliv og mange interesser gjør at tiden ikke alltid strekker til. Vi forhører oss nærmere om det.

JTE: Du har vært med siden 1978. Du er en av veteranene...

PRW: Ja, det er helt riktig, det. Vi kom med veldig tidlig. Jeg husket ikke at det var 1978, men det jeg husket, er at det i hvert fall begynner å nærme seg tredve år.

JTE: Ja, du har vært medlem i det meste av den tiden klubben har eksistert. Husker du hvordan du kom med?

PRW: Vi kom i kontakt med en familie som het Røst. Jeg tror ikke de er medlem av klubben lenger — han er vel vesentlig eldre enn meg — men det var vel det som gjorde det. Og det første møtet vi var på, det var med Tysk Vininformasjon ute på Najaden. Og den første årsmøtet vi var på, det var oppe i annen etasje på Engebret, og det var noe helt annet den gangen enn det det er i dag.

JTE: Var du godt kjent med vin på den tiden?

PRW: Ja, i grunnen var jeg det, for jeg hadde studert i Sveits. Jeg er siviløkonom fra Sveits, og allerede der nede begynte jeg å interessere meg for vin. Og så, en av de første julaftnene etter at vi giftet oss, fikk jeg den store vinboken til Haakon Svensson. Så satt jeg hele julen og jobbet med den — det var vel godt over 30 år siden — og så gikk jeg på Polet i romjulen og kjøpte noen av de vinmerkene som stod der den gangen. Blant annet en flaske Rotschild, og den kvitteringen har jeg den dag i dag. Den kostet den gang førti kroner. Så ting har jo endret seg.

Jeg spør om han er medlem av andre klubber enn Munnskjenkene, «Ikke for vin. Det har aldri vært aktuelt å være med i noen annen klubb der. Jeg var inne på tanken når det gjaldt Portvinselskapet, som Rolf Aas var involvert i, men jeg har ikke tid, rett og slett.» Men går han på andre smakinger, messer og den slags? «Jeg gjorde det tidligere, og jeg gjorde det de to årene jeg satt som president. Da var jeg rundt på messer, men jeg er jo tross alt selvstendig næringsdrivende med to firmaer, pluss at jeg har endel andre hobbyer enn vin også, så ...»

Noen spesielle favorittdistrikter eller favorittviner? «Nja, vi er jo veldig glad i en god burgunder — og bordeauxviner. Og selvfølgelig toscanaviner. Det er det ingen tvil om. Favorittmerker? Jeg vil bare si god vin, jeg, som holder en viss kvalitet. Vi bruker en god del italienske viner, særlig fra Toscana, for det er jo lite garvesyre i mange av dem.»

Begivenhetene i 2000 har vært diskutert i klubben før, og jeg spør om det var disse omstendighetene som fikk ham til å ta på seg presidentvervet. Han bekrefter at han var blant kritikerne. Han sier ellers at Rolf Aas og Bjørn Hjarrand hadde spurt om han kunne tenke seg

å stille som president. «Jeg sa til å begynne med nei, for, som jeg sa, jeg synes det er riktig at man kommer inn i styret i en vinklubb som menigmann eller styremedlem, for så etterpå å ta et større verv, slik at man setter seg inn i hvordan styret fungerer... Valgkomiteen ringte flere ganger, og da sa jeg til min kone: "Ålreit, da får vi ta de to årene." Men jeg fikk jo med meg i styret personer som jeg i ettertid har satt meget stor pris på.» Videre: «Det styret vi hadde den gangen, fungerte veldig bra, og vi hadde et bra fremmøte, og jeg tror vi hadde et akseptabelt program gjennom de to årene. Det eneste vi ikke fikk til, var jo denne reisen til Sør-Afrika. Det viste seg at det ikke var så enkelt å få folk til å sitte sytten timer på fly.» Jeg antyder at selv om man fikk mye for pengene, kan folk kanskje ha kviet seg for å bruke såpass mye for en vintur. «Ja, det er helt klart at det koster penger, men vi skulle jo ha Arnold som cicerone der nede. Han hadde jo vært der nede flere ganger, og kjente disse vinprodusentene, og det å reise sammen med Arnold som guide, det er jo en stor opplevelse.» Så hvis han skulle ha arrangert vintur i dag, ville det ha blitt til Europa. En tur han husker med spesiell glede, er turen til Burgund, med Arnold Myhre som reiseleder, i 1996.

Jeg spør om styrets arbeid, arrangementer, det praktiske og sånt, og han sier han fikk et godt råd da han tiltrådte som president: Det er viktig å delegere oppgaver. Dette gikk greit, mener han. «Jeg fikk et bra styre, og samarbeidet fungerte bra. Jeg hadde styremedlemmer som gjorde en veldig, veldig fin innsats.» Ellers var det veldig fint å ha Arne Stecks kontaktnett når man skulle få til noe. Vi konstaterer ellers at agentene er ute av klubben nå. Om sin filosofi som arrangør sier han: «Jeg sa at vi skal ha det på et skikkelig sted, det skal være et skikkelig arrangement, og det behøver ikke å være til billigste pris. Og det greide jeg å gjennomføre.» Ellers var han ikke så begeistret for vinmøter i utkantstrøk: «Som jeg sa: Det er en forutsetning at det skal være i sentrum, og det skal være et skikkelig lokale i sentrum. Alle skal ha den samme avstanden. Det er ikke noen som skal reise fra den ene enden av Norge til den andre bare for å gå på et vinmøte.» Og møtene var på steder som Shippingklubben, Sjømannsforeningen og Rica Holberg. Spesielt 25-årsfesten på Grand var en höj dare.

Jeg spør hvordan han ser på Munnskjenkenes situasjon nå som det er så mange konkurrenter både blant vinklubber og andre vinarrangementer. Han mener det ikke er helt uproblematisk. «Den gangen jeg kom inn i Munnskjenkene, var det ikke noe annet. Og vi var vel den gangen oppe i en 250 personer som var medlem av klubben. For vi hadde ingen konkurranse, men i dag er det jo en vinklubb i omtrent hver eneste lille krok av Oslo eller landsdel, ikke sant? Og det er jo en haug med vinsmakinger. Så tilbudet i dag er jo mye større, og det gjør det jo selvfølgelig vanskeligere å drive.» Jeg spør om han har en mening om hva man bør gjøre. Han trekker litt på det, mener at man kanskje bør tenke seg godt om før man svarer på den slags, men drister seg likevel til et svar: «Hvis jeg hadde vært president i dag, så hadde jeg vel kanskje skåret gjennom og sagt at det er i fremtiden ikke en klubb for enhver. Vi er nødt til å forsøke å finne frem til dem som er villige til å betale noe for å få noe. Man kan ikke tilfredsstille alle som synes at det koster for mye. Jeg tror at man må skjære litt igjennom og kanskje gjøre vinklubbene litt mer eksklusiv. Jeg tror ikke det blir den samme massebevegelsen i fremtiden.»

Jeg spør om han husker noe som et spesielt høydepunkt fra tiden i klubben. Han kvier seg for å fremheve enkeltarrangementer, og sier at han hadde mange store opplevelser og en lærerik tid. Særlig fremhever han det å være menigmann under folk som Rolf Aas, Arnold Myhre og Bjørn Hjarrand. «Det var en opplevelse. De var flinke, og de fikk til mye som veldig mange mennesker har satt pris på. Jeg tror ikke jeg kan peke på ett enkelt arrangement. Det synes jeg heller ikke er riktig.» Jeg maser litt til, og vin kommer inn på vinturer: «Hvis jeg skal ta en vintur, så må jeg vel si at den vinturen vi hadde i Toscana, var en stor opplevelse. Den var fenomenal. Men øverst på listen står vel den vinturen i Burgund sammen med Arnold som guide og leder. Det står som et høydepunkt.»

Jeg spør om han går mindre på smakinger nå, og han bekrefter at han har mer enn nok å gjøre, så det er vanskelig å finne tid til vinsmakinger: «Jeg har to firmaer som jeg holder gående med jeg er medlem av Frimurerlogen, jeg er medlem av Odd Fellow-losjen, det har jeg vært i tredve år. Jeg er aktiv i Norsk veteranvognklubb, jeg spiller golf, og så har jeg betydelig reisevirksomhet i firmaet her. Så det er ikke veldig mye fritid.» Så man rekker ikke alt.

Festen rekker han ikke å få med seg. Da skal han til Pittsburgh med en gjeng fra Norsk veteranvognklubb. Den turen ble avtalt for et år siden. Men Elisabeth kommer.

Per-Roy og Elisabeth Winge

Aina Grymyr, 2002-2004

Aina Grymyr ble medlem i 1996, kom inn i styret i 2000 og var president fra 2002 til 2004. Vi har vært på mange smakinger sammen, og har sammen med hennes mann Morten Torstensen dannet lag i Drøbak Open flere ganger. I 2001 vant vi. Vi slår av en prat.

JTE: Jeg vet når du ble med i Munnskjenkene, for det var jo jeg som anbefalte deg. Såvidt jeg husker var dere med i en annen vinklubb tidligere.

AG: Det begynte med at jeg var med på vinkurs i regi av noen kolleger i avdelingen på IBM. Det var én der som hadde meldt seg på friundervisningen, hvor Rolf Aas hadde et kurs. Det må ha vært i 1991, ganske tidlig i min vininteresse. Siden kurset var fulltegnet, ble det laget et spesialkurs hjemme hos Rolf, og der var vi vel ca. tolv stykker. Jeg mener det var fire eller seks ganger, og det var første gang Rolf hadde det hjemme hos seg, og kanskje den eneste. Det var sånn det startet, og så hadde vel Rolf kontakt med vinklubben À Votre Santé. Der var jeg medlem en stund, og Morten ble etter hvert med når han kom inn i bildet. Men så begynte den å ta veldig av når det gjaldt kjempedyre arrangementer. Det var interessante og spennende ting, men det kom på rundt tusen kroner møtet per person på en vanlig hverdag. Så det tok litt av på den måten der. Og så kom vi borti Munnskjenkene og deg. Vi har tiårsjubileum i år.

De kom med omkring jubileumsfesten for ti år siden, men var ikke med på den; det kolliderte med en reise. Jeg spør om de er medlemmer av noen andre klubber. Hun konstaterer at det er lite aktivitet i Portvinselskapet, så nå er det bare Munnskjenkene. Men hun går på noen andre smakinger i ny og ne? «Jeg har ikke vært så veldig mye i det siste, men på fredag skal vi på et spansk arrangement. Ellers går vi på smakinger i regi av NVkF, Vinakademiet og av og til Apéritif.»

Jeg spør hva som ligger hennes hjerte nærmest når det gjelder vin, eller for den saks skyld mat. «Vin og mat er jo det jeg har hatt mest interesse for, men hvis jeg skal se vin isolert sett, så er jeg særlig begeistret for hvitvin og burgunderviner. I og med at jeg er allergisk mot bordeauxviner, kom jeg fort inn på burgundersporet. Vinområder som jeg er spesielt glade i, er Burgund og Piemonte når det gjelder rødviner. Og av hvitviner er Sancerre fortsatt favorittvinen. Men så liker jeg jo generelt godt hvitvin, fra Alsace og mye fra Europa. Men kanskje særlig det å kombinere mat og vin. Og å lære om vin. Jeg synes det har vært veldig gøy det at vi har gått på disse kursene og deltatt i konkurransene osv. Da lærer man litt mer om vin også.» Etter litt diskusjon omkring Piemonte husker hun dessuten: «Ja, og så selvfølgelig champagne. Champagne og musserende, men champagne spesielt.»

Vi går over på styreperioden og presidentskapet. «Jeg var først med i styret i to år som vanlig styremedlem. Rolf Aas var da i valgkomiteen og ringte meg og ønsket at jeg skulle bli med i styret. Og jeg var ikke da egentlig klar over det bråket som hadde vært, da jeg ble med i styret. Senere, da valgkomiteen kom og spurte om jeg var interessert i å bli, var jeg det. Mye fordi jeg synes det er artig å være med og påvirke ting. Som styremedlem har man en

viss innflytelse, men man har større påvirkningskraft som president. Pluss at jeg hele tiden hadde denne drømmen om å være involvert i en vinreise til Piemonte.» Så det var reisen til Piemonte som var den store greia? «Ja, ikke bare det, men det ser jeg på som et av høydepunktene i det vi arrangerte. Men i og med at jeg var president i to år, så følte jeg at vi fikk gått igjennom mange av de vinarrangementene vi hadde lyst på, og noen av de områdene og vinemnene som jeg brant for.» Det er altså en anledning til å prøve å få gjennomført noen av de arrangementene man vil ha, og de reisene man vil ha. «Ja, det blir sånn at når man brenner for noen ting som man er spesielt interessert i og har lyst å dele med andre, og har lyst til å vise frem til andre, så...»

Jeg spør om det praktiske rundt det å arrangere smakinger. Hvordan opplevde hun det? «Artig, men tidkrevende. Det hang litt sammen med at vi gjorde alt selv. Men vi syntes vel at det var verdt å bruke den tiden og arrangere endel av vinsmakingene direkte selv uten å være avhengige av å måtte leie oss inn på et sted. Det var derfor vi kom frem til dette konseptet med å bruke Oscars gate og ha det opplegget med småretter og vin. Jeg synes vi var veldig flinke til å dele ansvaret og dele jobben med det, slik at mange av oppgavene var fordelt på hele styret. Da ble det ikke så stort press på hver enkelt. Men det var nok å gjøre.» Jeg presiserer at bakgrunnen for det hun sier, er at vi ønsket å unngå å betale korkavgift for vinene. «Ja, det var det vi slet med under det forrige styret før jeg ble president. Da prøvde vi å undersøke OK steder hvor vi kunne arrangere vinmøter, men vi opplevde at flere og flere restauranter og selskapslokaler begynte å ta korkpenger, og ganske heftig med korkpenger. Og det er klart at det drev prisen veldig oppover.» Men arrangementene i Oscars gate hadde en annen virkning også: «Det var et veldig intimt sted, og vi fikk veldig god kontakt med folk. Det var litt uformelt, samtidig som det var strukturert.» Jeg antyder at det var et spenningsmoment også om folk ville godta det. «Vi var vel litt spente første gang, men det ble veldig godt mottatt. Jeg kan aldri huske at det var noen som reagerte spesielt negativt på det. Bare litt uvant i starten, kanskje.»

- JTE: Og så var det på en mandag. Jeg husker det første arrangementet vi hadde der. Det var musserende vin på en mandag.
- AG: Akkurat. Var det da vi hadde den champagnen? (En nebukadnesar, red. anm.)
- JTE: Ja.
- AG: En kjempechampagne. Ha-ha-ha. Det er vel en av de vinsmakingene som går over i historien

Vi kommer også inn på sponning av vin, som var vanlig før, men nærmest på vei ut i disse dager. Hun mener det er fordeler og ulemper med sponning: «Det positive er at det blir litt rimeligere og du får endel viner. Ulempen er vi ikke får styre vinvalget like mye selv.» Så det har vært en utvikling i måten å arrangere på fra utesteder med korkpenger til leide lokaler der vi gjør alt selv, og fra sponsede arrangementer til egeninnkjøpte viner. Om agentenes rolle ellers sier hun: «Nå er vel ikke agentene like ivrige lenger, for det er blitt så utrolig mange vinklubber, og de har ikke den samme avhengigheten av å gå via vinklubbene for å profilere seg. Så generelt er det nok mye tøffere å få agentene på banen nå.»

Hvordan er det så med Munnskjenkene i en tid med mange sånne tilbud, ikke bare mange vinklubber, men det er også mange andre arrangementer, vinsmakinger, messer og ting og tang. Hva sitter vi da igjen med? Hva er vår, rolle oppi alt det her, og hva kan vi gjøre for å ha noen rolle og tilfredsstilte medlemmene? Hva ønsker medlemmene av en klubb i denne sammenhengen? «En av de tingene vi opplevde med det første styret, og som jeg tok med meg da jeg ble president, var at Munnskjenkene kom fra en sosial sfære. De hadde vært sammen veldig lenge, og de hadde et veldig sterkt vennskap og fellesskap medlemmene imellom. Og det er nok fortsatt en veldig sterk faktor i Munnskjenkene. Og det er veldig viktig: Folk kommer for å lære om viner. Vi må ha gode foredragsholdere, vi velger gode viner og spennende temaer, fine vinturer som interesserer folk, slik at det faglige tilbudet er godt. Men vi liker også det å treffes, å møtes og pleie gamle og nye vennskap. Så det som er med en vinklubb, er at vi har både det faglige nivået og det sosiale aspektet: Du kan gå på en relativt nøytral messe, der du ikke kjenner noen, og smake, men du har ikke et miljø rundt som du kan dele med og diskutere med. Jeg tror en av styrkene til Munnskjenkene er at man har hatt et sterkt, godt, sosialt fellesskap, der folk rett og slett trives med å være sammen. De setter pris på å komme fordi de skal møte de menneskene som er der. Utfordringen har hele tiden vært å få inn nye uten å bli for klikkete, slik at de ikke kommer inn i miljøet. Jeg føler vel også at det har bedret seg, men det har vel ikke vært like stort tilsig av nye mennesker som vi kunne ønske, og det henger vel sammen med at det har vært så mange andre klubber og tilbud, slik at det er ikke like stor etterspørsel.»

Jeg påpeker at et potensielt problem er at folk ikke har hørt om klubben. Da jeg selv meldte meg inn, leste jeg om klubben i Vinforum, men de fleste som kommer inn, hører kanskje om klubben gjennom venner? Vi diskuterer litt omkring dette, og at NVkF oppfordrer klubbene til å si om de tar inn medlemmer. Vi kom vel aldri så langt i vår styretid som til å henvende oss til forbundet om dette? «Nei, jeg kan ikke huske at vi gjorde det. Det er mulig at det nye styret som sitter nå, har vært litt mer aktivt. Jeg vet at de har sendt ut informasjon om at de ønsker nye medlemmer, og motiverer eksisterende medlemmer til å verve nye. Men jeg vet

ikke om de også har tatt kontakt med NVkF.» Det går kanskje an å få inn noe i Bulletin om dette?

Vi har vært inne på det, men må ha med det obligatoriske spørsmålet om høydepunkter. «Vi har vært med på to utenlandsreiser. Én arrangerte vi selv, og på én var vi med til Languedoc-Roussillon etterpå. Jeg vil si at det er blant høydepunktene, også i den forstand at du blir kjent med folk på en helt annen måte, samtidig som du får stort faglig utbytte av å besøke vinprodusenter. Disse turene har vært høydepunkter, og det tror jeg gjelder også for en god del andre medlemmer, for jeg husker at da vi kom inn som ferske medlemmer, hørte jeg alltid folk prate om fine turer. Nå i etterkant skjønner jeg mye mer av hva det betyr. Ellers opplevde en jubileumsfest i forbindelse med 25-årsjubileet, som jeg var med og arrangerte selv. Jeg satt i styret. Vi var ca. 100 påmeldte. Det var et kjempearrangement med et virkelig stilig opplegg. Dessuten er det mange av vinarrangementene som har vært veldig bra, etter som vi begynte å få god faglig vinkling på det. Jeg sitter igjen med veldig mange positive inntrykk fra Oscars gate, hvor vi har hatt mange morsomme smaker. Særlig er jo den champagne-smakingen et av høydepunktene, med den kjempeflasken.»

Jeg spør om hun skal på festen. «Ja. Morten er jo i arrangementskomiteen, så vi er jo programforpliktet til å være med.» Men jeg tror nok de hadde kommet uansett.

Grymyr-styret anno 2002, f.v.: Elisabeth Backer, Aina Grymyr, Ragnhild Birketvedt og Jan-Tore Egge. Edvard Sivertsen kan beundres annensteds i boken

Torbjørn Fauske, 2004-nå

Vår nåværende president Torbjørn Fauske har vært medlem "bare" siden januar 1999, men hadde da lenge vært interessert i vin. Han er president på tredje året, og vi slår av en prat med ham i anledning tredveårsjubileet.

Han forteller at han har vært vininteressert siden ungdommen, men ble vinklubbmedlem først i 1999, da han kom i kontakt med Munnskjenkene gjennom Mette Maagerud, som var venninne av kona. «Jeg har prioritert jobb i alle år, så det har liksom aldri blitt noe overskudd og tid til å drive med den type sysler.» Det er bare Munnskjenkene han er medlem av, men jeg har av og til møtt ham på messer og smakinger ellers: «Jeg går ganske mye på smakinger. I NVkFs regi og invitasjoner jeg får på mail, men jeg har så pass mye å gjøre jobbmessig i og med at jeg eier og driver et lite datafirma, så jeg har rett og slett ikke tid til å holde meg orientert om hva som skjer, eller delta på andre områder.»

Vi kommer inn på presidentskapet: «Jeg var veldig overrasket da jeg ble spurt om å være president i 2004 av Per-Roy Winge, og fikk vel inntrykk da av at det var én eller flere da som hadde anbefalt meg, for jeg hadde gått på omtrent samtlige Munnskjenkene-møter, og hadde vært aktivt med hele veien.» Jeg sier meg enig i at det er fint å ha en president som er godt kjent i miljøet, og spør litt om han har spesielle planer med presidentskapet, spesielle ting han brenner for. Eller ser han på det som en fortsettelse av den linjen klubben ble drevet etter fra før? «Det var egentlig flere spørsmål på én gang. Jeg er opptatt av å få til gode vinturer, slik at medlemmene kan få oppleve det, for det har jeg vært med på siden 2000, og synes det er veldig positivt. Man får et veldig flott samhold, og man blir kjent med andre medlemmer. Før jeg var med på den første vinturen i 2000, følte jeg meg litt fremmed, litt utenfor, men gjennom den kom jeg på en måte inn i varmen og har trivdes veldig godt i Munnskjenkene.»

Jeg sier at noe av det jeg har lagt merke til i hans presidentperiode, er at det har vært litt andre vinklinger, litt andre typer arrangementer. Har han en egen vri der? «Det er riktig. Det har jeg vært veldig bevisst på. Det gjelder både vinturer og andre arrangementer. For eksempel fikk vi veldig ros for den siste til Languedoc-Roussillon for at vi hadde klart å kombinere vinsmaking med andre ting.» Altså turisme. Han tror folk lett kan nå et metningspunkt når det gjelder besøk i kjellere og fremvisning av produksjonsutstyr, og synes det er viktig å få med seg historie, kultur og litt andre ting også. Han forteller at han også prøver å få til en egen vri på vinsmakingene, så det ikke blir bare rene smakinger, og henviser også til at man har måttet avlyse et par rene vinsmakinger pga. manglende oppslutning.

Jeg spør om han opplever det slik at Munnskjenkene har sterk konkurranse om medlemmenes oppmerksomhet, om det er mange konkurrerende arrangementer i form av vinsmaking eller andre ting også i dag? «De siste par årene har jeg opplevd at spesielt NVkF og andre vinsmakinger er blitt så hyppige at folk velger litt annet. Jeg har inntrykk av at hvis vinsmakingene våre kommer for tett, så er det for mye annet av tilbud til at folk ikke kommer.»

Vi går over til det praktiske. Jeg sier at da jeg selv satt i styret, opplevde vi det som et problem at man tok mye korkpenger. Det var dyrt å arrangere, og man måtte finne alternative steder. Jeg konstaterer at det nåværende styret har fortsatt med å arrangere smakinger f.eks. på Seniorsenteret. «Ja, det er nesten blitt umulig å holde noen ting som helst utenom Seniorsenteret, altså i ditt eget lukkede forum. Og derfor har vi valgt å bruke Seniorsenteret veldig mye, pluss Sjømannsforeningen. Det har jo vært kritikk for at vi bruker Sjømannsforeningen, hvor vi også skal servere mat og altså julemøte og årsmøte og sånt, men de er de eneste som tillater oss å ha medbragt vin. Vi har prøvd mange, vi har kontaktet en masse steder. Ikke tale om. Det er kun Sjømannsforeningen og steder hvor vi selv arrangerer, som i Seniorsenteret. Og Seniorsenteret har et lyst og trivelig lokale. Det er veldig greit. Det eneste man kan innvende, er at styret får jobben med matservering og med rydding/oppvask etterpå. Men det har vi akseptert, rett og slett fordi vi får hyggelige møter der.»

Jeg spør om utviklingstrekk ellers i løpet av medlemstiden, og han konstaterer, som de andre, at sponning av drikkevarer nå er ute, og at mange som var aktive tidligere, ikke ses så ofte nå. Vi kommer inn på foredragsholdere, og han konstaterer at Arne Ronold er den som trekker klart flest mennesker. «Og det er jo positivt, sånn sett, for han er jo fenomenalt fin.» Jeg sier meg enig i det.

Jeg spør om det er noe spesielt han ser på som høydepunkter fra tiden i Munnskjenkene, eller noe han husker bedre enn andre ting, det være seg i den ene eller andre retning. Han forteller at han opplevde årsmøtet som kom like etter at han meldte seg inn, som meget ubehagelig. Det minnet mer om hvordan det iblant kan være i næringslivet, men slik bør det ikke være i en organisasjon som vår, sier han. På den positive siden trekker han frem opplevelsen av å arrangere turen til Languedoc-Roussillon. «Rolf Aas sa da han gikk av bussen for å reise videre til Madrid, da vi skulle hjem igjen, at dette var den best planlagte og gjennomførte vinturen han noensinne hadde vært med på. Det synes jeg var veldig positivt.» Apropos det: Hvordan var planleggingen? Det hender jo at man setter ut en god del til teknisk arrangør. Hvordan planla styret den turen? «Hundre prosent, egentlig. Den tekniske arrangøren ble nærmest fortalt hvilke hoteller han skulle velge, bortsett fra et hotell i Nîmes. Og det var jeg som egentlig ville ha det delt i to, for jeg ville ha én i nordre del og én i søndre del, ikke sant? Og det viste seg å være veldig bra. Å ha den bussturen imellom, hvor vi hadde et vinbesøk på Noilly Prat. Deretter kjørte vi videre og hadde en lunsj på et kjempested som heter Château du Jau, før vi kom frem til Collioure, hvor vi skulle bo. Vi jobber i grunnen etter samme modell for neste års vintur, og Svein reiser nå nedover, som han gjorde sist. De er nede i Collioure hver eneste sommer. Han reiser nedover nå, tar et par dager i Sancerre og Burgund, og orienterer seg. Vi har allerede fått tilbud fra samme tekniske arrangør, Vacanza In, som gjorde en glimrende jobb. Men vi tar hele planleggingen i detalj, og det var Svein Hammerstad som gjorde hele researchen fra A til Å i fjor. Bare la fram, og så kunne styret velge. Det syntes jeg var et høydepunkt, både det at det var så vellykket i vår egen regi, og at gjennomføringen var så bra som den var.»

Jeg ser det legges opp til noe av den samme strukturen nå ved at man har litt i Sancerre og litt i Burgund. Har han noe spesielt å si om ideen bak det eller hvordan de kom på å gjøre det akkurat sånn? «Ideen var at det var et ønske om Alsace, for eksempel. Men åtte-ni dager i Alsace, det ble mye hvitt, for å si det sånn, så da foreslo jeg at vi skulle noen dager der og så noen dager i Beaune, for eksempel, altså dele litt.» Det ble satt opp noen alternativer til julemøtet, og kombinasjonen av Sancerre og Burgund fikk klart best tilslutning. Jeg må ha lest papirene dårlig, for jeg oppfatter Nord-Burgund som Chablis, og innvender at det vel blir mye hvitt nå også, men det er Nuits-Saints-Georges som er oppholdsstedet i Burgund. Côte de Nuits, altså, nord for Beaune. Så da blir det både rødt og hvitt (og rosa, for de lager også en relativt blek pinot noir-vin i Sancerre).

Jeg antyder at han sitter godt i formannsstolen, men han forteller at det snart får holde nå. En slik oppgave krever sitt, og han tar ikke lett på den. Han forteller om styremøter en gang i måneden og systematisk jobbing med programmet. «Og jeg har ikke lyst til å sitte der og gjøre ting med harelabb.» Så det er snart på tide å gi stafettspinnen videre. Vi kommer også inn på rekrutteringsproblemer, forsøk på å arrangere vinkurs osv. Det er nok å ta fatt i. Men nå er det bare å glede seg til festen og nyte fruktene av det gode arbeidet som er gjort. Når dette leses, er vi i gang med feiringen, og tredve år er en anstendig alder i vinklubbsammenheng, så vi har mye å være stolte av. Vi får glede oss og være takknemlige for at noen orker å gjøre den jobben som skal til for å gi oss disse opplevelsene, attpåtil uten betaling.

Det sittende styret, f.v.: Svein Hammerstad, Patricia Blackwell, Torbjørn Fauske, Arne Hunstad og David Brookes.